

Ara, la «cupvergència»

«Hi ha neguit en l'entorn d'Oriol Junqueras pel contrast entre la imatge que el líder republicà va oferir i la que van projectar la CUP»

Només faltaria que després de dècades parlant de la llegenda urbana aquella de la ?sociovergència?, que tothom n'ha sentit a parlar però que ningú mai no l'ha vist al govern català, ara ens traiéssim de la màniga una altra aliança encara molt més improbable: la ?cupvergència?. De fet, ja n'hi ha que la fan córrer fins i tot amb hashtag a les xarxes socials. I és que massa sovint penso que certes capes actives que remenen al voltant de la nostra política són carn de frenopàtic.

L'abraçada del president Mas i de David Fernández la nit del 9-N va ser per als de la teoria de la ?cupvergència? un regal dels Déus. ?Ho veieu??, deien. I no arribaven a copsar que allò va ser fruit de l'alegria compartida del moment, partidismes a banda. De l'alegria que aquella jornada va unir ciutadans d'ideologies, d'edats i de condicions molt diverses. També, per uns segons, Mas i Fernández. Però res més. Una estona després ja teníem la diputada de la CUP, Isabel Vallet, maldant contra CiU. Per tant, tot en ordre.

A la vida, com als partits i sobretot entorn dels partits, n'hi ha que són més papistes que el Papa. Passa arreu, i amb això del neguit per la ?cupvergència? es palpa també al voltant d'ERC. Que hi ha neguit en l'entorn d'Oriol Junqueras pel contrast entre la imatge que el líder republicà va oferir i la que van projectar la CUP, Quim Arrufat i Fernández a partir de la cimera de Pedralbes i les setmanes posteriors? Sí, ho he constatat en primera persona. Que des d'ERC s'entén (i es critica molt dolgudament) que CiU està donant peixet i paper a la CUP perquè això podria deixar en evidència les pressions republicanes per precipitar un calendari electoral propici i amb un esquema de partits tradicional que n'afavoreixi les expectatives? També. Però d'aquí a vaticinar una impossible ?cupvergència? n'hi ha un gran tros. Per tant, calma. Especialment al voltant dels partits. A ?l'entorn? aquell que sempre hi és, que tant de mal pot arribar a fer i que per exemple al Barça en Johan Cruyff ja criticava fa dècades.

Els nervis són inevitables, en general en l'arena política, i més concretament en el molt remogut patí polític català del present. Normal. Però caldria, des dels partits i els seus respectius entorns, no sumar-hi més neguit. Els projectes són diferents i els càlculs en singular ho poden seguir essent com sempre, però a tot plegat cal superposar-hi l'interès general que el moment reclama com mai. Que tenen ritmes diferents? Que no hi ha química i que epiteliàlment la major part del temps es repel·leixen? Doncs a posar-hi crema. No a gratar en la ferida. I a saber assumir el nervi i a gestionar-lo, no a traspasar-lo a la ciutadania, que ja ha fet prou.

Perquè la pressió, en política, cal saber gestionar-la. És part de la responsabilitat dels polítics, no només quan són a govern sinó també quan són a l'oposició aspirant seriosament a ser govern i, en conseqüència, preparant-se per algun dia assumir encara molta més responsabilitat i neguit.